

Veijo Leino: Valkoinen kansa

Arvostelu: Aarne Pynnönen

Bagdad antoi jo olettaa Veijon olevan huumorimiehiä. Tämä kokoelma vahvasti epäilykset: on se ja kovan luokan humoristi onkin. Voi olla, että huumori ryntäsi valloilleen jo ensimmäisessä kokoelmassa, mutta sitä en ole saanut luettavakseni, vielä.

Sirpaleproosaa on mukava lukea. Voi katkaista milloin huvittaa ja nauraa koko juttu pois päiväjärjestyksestä. Ei tarvitse jatkossa muistella, mitä oli tapahtunut ennen katkoa, koska uusi novelli jo alkaa. Kun olin kirjan lukenut, mietin, mitä tästä jäi mieleen. Toden sanoakseni, mukavia sirpaleita ja paljon muistoja, mutta kun sirpaleproosasta puuttuu nimensä mukaisesti selvä focus, on kirjaa sisällöllisesti mahdoton luonnehtia kertomatta vähän kustakin novellista. Voisi tietysti nostaa joitain huipputekstejä yli muiden, mutta siihen en pysty, niin mielenkiintoisia ne kaikki olivat, aiheiltaan ja käsittelyltään.

Veijon kirjoitustyyli on sujuvaa, mukaansatempaavaa, sana- ja aihevalinnat vereviä (olisiko etäperintöä valituilta kirjailijakaimoilta?), eikä asioita turhaan pitkitetä. Kadettikoulun lääkäri gynekologi Auvinen aikanaan opetti, että maailmaa hallitsee kolme elementtiä ja kaikki pyörii niiden ympärillä (pyydän anteeksi sanavalintaani): billu, bullo ja bostilla. Piispa emeritus Juha Pihkala lausui eilen samaa tarkoittaen: sota, seksi ja setelit. Oppiriitaa ei suoranaisesti synny, koska sota sisältyy hyvin myös Auvisen käsitteistöön. Näistä kun tempaisee aiheet kauhulla ja fantasialla höystettynä, ei ole kaukana menestyksestä. Myös Valkoisen kansan novelleissa sipsuttaa tavan takaa mustasukkaisuuden piru, mikä saa miehen tarttumaan bulloon ja aloittamaan hillittömän sodinnan itsensä ja kaipuunsa kohteen kanssa, setelit menee jakoon ja lopulta on haettava apua bostillasta.

No eihän se näin mene, mutta enempää en kerro. Lukekaa itse! Se kannattaa.